

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Zbigniew Makarewicz (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Barbara du Château SA Andrzej Kaczmarek
Protokolant	sekr.sądowy Agnieszka Muszyńska

przy udziale Andrzeja Jeżyńskiego prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2014 r.

sprawy **W. K. (1), W. G., G. K. i R.G.**oskarżonych z art. 258§1 kk i in.

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 5 marca 2014 r., sygn. akt II K 52/12

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. K. (2) – Kancelaria Adwokacka w R. - kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć 60/100) zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu G. K. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty: od W. K. (1) 5100 (pięć tysięcy sto) zł, od W. G. 1980 (jeden tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt) zł, od G. K. 2980 (dwa tysiące dziewięćset osiemdziesiąt)zł, od R. G. 120 (sto dwadzieścia) zł oraz wydatki poniesione w postępowaniu odwoławczym: od W. K. (1), od W. G. i od R. G. po 5 (pięć) zł a od G. K. 890,60 (osiemset dziewięćdziesiąt 60/100) zł.

UZASADNIENIE

W. K. (1) został oskarżony o to, że

I. w okresie co najmniej od stycznia 2010 roku do dnia 15 września 2010 roku, w R., B. i innych miejscowościach, wspólnie i w porozumieniu, kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw skarbowych związanych z nielegalną produkcją i dystrybucją wyrobu akcyzowego w postaci tytoniu do palenia, przy czym w okresie swej działalności grupa ta naraziła Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnych wielkiej wartości z tytułu podatku akcyzowego w kwocie 5 578 052 złotych, tj. o czyn z art. 258 § 3 k.k.;

Natomiast W. G., G. K. i R. G. zostali oskarżeni o to, że:

II. w okresie co najmniej od stycznia 2010 roku do dnia 15 września 2010 roku, w R., B. i innych miejscowościach, brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych związanych z nielegalną produkcją i dystrybucją wyrobu akcyzowego w postaci tytoniu do palenia, przy czym w okresie swej działalności grupa ta naraziła Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnych wielkiej wartości z tytułu podatku akcyzowego w kwocie 5 578 052 złotych, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

Nadto G. K. i W. P. zostali oskarżeni o to, że:

III. w czasie jak w punkcie I i II, w B. i innych miejscowościach, działając w ramach uprzednio uzgodnionego podziału ról, wynikającego z udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w zmiennych konfiguracjach osobowych, podjęli poza składem podatkowym produkcję wyrobu akcyzowego w postaci tytoniu do palenia w ilości co najmniej 9 647,5 kilogramów, a następnie uczestniczyli w dalszej sprzedaży wskazanego wyrobu bez oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, przez co narazili Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnych z tytułu podatku akcyzowego wielkiej wartości w łącznej kwocie 4 524 678 złotych, przy czym uczynili sobie zarazem z opisanego przestępstwa skarbowego stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 63 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt.1, 2 i 5 k.k.s.

Nadto W. K. (1) i W. G. zostali oskarżeni o to, że:

IV. w czasie jak w punkcie I i II, w miejscowości Ś., województwa (...) i innych miejscowościach, działając w ramach uprzednio uzgodnionego podziału ról, wynikającego z udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w zmiennych konfiguracjach osobowych, podjęli poza składem podatkowym produkcję wyrobu akcyzowego w postaci tytoniu do palenia w ilości co najmniej 2 246 kilogramów, a następnie uczestniczyli w dalszej sprzedaży wskazanego wyrobu bez oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, przez co narazili Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnych z tytułu podatku akcyzowego dużej wartości w łącznej kwocie 1 053 374 złotych, przy czym uczynili sobie zarazem z opisanego przestępstwa skarbowego stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 63 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt.1, 2 i 5 k.k.s.

Nadto R. G. został oskarżony o to, że:

X. w czasie jak w punkcie II, w R. i innych miejscowościach, działając w ramach uprzednio uzgodnionego podziału ról, wynikającego z udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, pełniąc w grupie rolę osoby zajmującej się dystrybucją wyrobu akcyzowego wyprodukowanego poza składem podatkowym, nabył od W. K. (1) co najmniej 120 kilogramów tak wyprodukowanego tytoniu do palenia bez oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, a następnie, uczestnicząc w dalszej sprzedaży tego wyrobu, pomagał w jego zbyciu, czym naraził Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnych z tytułu podatku akcyzowego małej wartości w łącznej kwocie 56 280 złotych, przy czym uczynił sobie zarazem z opisanego przestępstwa skarbowego stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt. 2 i 5 k.k.s.

Wyrokiem z dnia 5 marca 2014r. Sąd Okręgowy w Radomiu:

I. W. K. (1) uznał za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż dopuścił się go wspólnie i w porozumieniu z L. P. i uszczuploną kwotę należności publicznoprawnych wielkiej wartości z tytułu podatku akcyzowego ustalił na 5. 385. 293 złotych i tak opisany czyn zakwalifikował z art. 258 § 3 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 258 § 3 k.k. skazał W. K. (1) na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, ten sam przepis przyjmując za podstawę wymiaru kary;

II. W. K. (1) uznał za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie IV aktu oskarżenia, z tą zmianą, że w miejsce „w wykonaniu z góry powziętego zamiaru”, przyjął „w wykonaniu tego samego zamiaru” oraz w miejsce co najmniej 2. 246 kilogramów tytoniu przyjął co najmniej 2. 206 kilogramów tytoniu o łącznej wartości 1. 034, 614 zł w miejsce kwoty 1. 053 374 złotych i tak opisany czyn zakwalifikował z art. 63 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1, 2 i 5 k.k.s. i na podstawie art. 63 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1, 2 i 5 k.k.s. skazał go i na podstawie art. 63 § 3 k.k.s. w zw. z art. 63 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1, 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt. 3 k.k.s., art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 400 (czterystu) stawek dziennych określając wysokość każdej stawki na kwotę po 60 (sześćdziesiąt) złotych;

III. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 85 k.k. orzeczone wyżej w punkcie I i II kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył W. K. (1) łączną karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. W. G. uznał za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia, z tym, że ustalił, iż działał on także z innymi osobami oraz uszczuploną kwotę należności publicznoprawnych wielkiej wartości z tytułu podatku akcyzowego ustalił na 5. 385. 293 złotych i za czyn ten na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, ten sam przepis przyjmując za podstawę wymiaru kary;

V. W. G. uznał za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie IV aktu oskarżenia, z tym, że w miejsce „w wykonaniu z góry powziętego zamiaru”, przyjął „w wykonaniu tego samego zamiaru” oraz w miejsce co najmniej 2. 246 kilogramów tytoniu przyjął co najmniej 2. 206 kilogramów tytoniu o łącznej wartości 1. 034, 614 zł w miejsce kwoty 1. 053 374 złotych i tak opisany czyn zakwalifikował z art. 63 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1, 2 i 5 k.k.s. i na podstawie art. 63 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1, 2 i 5 k.k.s. skazał go i na podstawie art. 63 § 3 k.k.s. w zw. z art. 63 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1, 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt. 3 k.k.s., art. 23 § 1 i 3 k.k.s. i wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość każdej stawki na kwotę po 60 (sześćdziesiąt) złotych;

VI. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 85 k.k. orzeczone wyżej w punkcie IV i V kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył W. G. łączną karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 41 a § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 69 § 1 i 2 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec W. G. kary pozbawienia wolności ustalając okres próby na 3 (trzy) lata;

VIII. na podstawie art. 41a § 2 k.k.s. oddał oskarżonego W. G. w okresie próby pod dozór kuratora;

XIV. G. K. uznał za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia, z tym, że ustalił, iż działał on także z innymi osobami oraz uszczuploną kwotę należności publicznoprawnych wielkiej wartości z tytułu podatku akcyzowego ustalił na 5. 385. 293 złotych i za czyn ten na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, ten sam przepis przyjmując za podstawę wymiaru kary;

XV. G. K. uznał za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia z tym ustaleniem, że dopuścił się go wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w miejsce „w wykonaniu z góry powziętego zamiaru”, przyjął „w wykonaniu tego samego zamiaru” oraz w miejsce 9. 647,5 kilogramów tytoniu o wartości łącznej 4. 524 678 złotych przyjął nie mniej niż 9. 276, 5 kilogramów tytoniu o wielkiej wartości w łącznej kwocie 4. 350. 679 złotych i tak opisany czyn zakwalifikował art. 63 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1, 2 i 5 k.k.s. i za czyn ten na podstawie art. 63 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1, 2 i 5 k.k.s. skazał go i na podstawie art. 63 § 3 k.k.s. w zw. z art. 63 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1, 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt. 1 k.k.s., art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych określając wysokość każdej stawki na kwotę po 70 (siedemdziesiąt) złotych;

XVI. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 85 k.k. orzeczone wyżej w punkcie XIV i XV kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył G. K. łączną karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XVII. na podstawie art. 41a § 1 i 2 k.k.s. w zw. art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 69 § 1 i 2 k.k. warunkowo zwiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego G. K. kary pozbawienia wolności ustalając okres próby na 5 (pięć) lat;

XVIII. na podstawie art. 41a § 2 k.k.s. oddał oskarżonego G. K. w okresie próby pod dozór kuratora;

XIX. R. G. uznał za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia, z tym, że ustalił, iż działał on także z innymi osobami oraz uszczuploną kwotę należności publicznoprawnych wielkiej wartości z tytułu podatku akcyzowego ustalił na 5. 385. 293 złotych i za czyn ten na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, ten sam przepis przyjmując za podstawę wymiaru kary;

XX. R. G. uniewinnił od czynu zarzucanego mu w punkcie X aktu oskarżenia;

XXXI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonej wobec nich kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie W. K. (1) od 15 września 2010 roku do dnia 8 marca 2011 roku, R. G. dzień 15 września 2010 roku;

XXXII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar grzywny W. G. i G. K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 15 września 2010r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;

XXXIII. zasądził od oskarżonych: R. G. kwotę 1644,41 (tysiąc sześćset czterdzieści cztery złote czterdzieści jeden groszy), od G. K., W. K. (1) i W. G. po 1008,04 (tysiąc osiem złotych cztery grosze) na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych i zwolnił od opłat w sprawie

XXXIV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. K. (2) kwotę 2804,40 (dwa tysiące osiemset cztery złote czterdzieści groszy) wraz z należnym podatkiem VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu G. K. z urzędu.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońców oskarżonych.

Obrońca oskarżonego W. K. (1) zaskarżył powyższy wyrok w części w pkt I, II, III na korzyść oskarżonego zarzucając:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu że:

- oskarżony W. K. (1) wspólnie i w porozumieniu z L. P. kierowali zorganizowaną grupą przestępczą podczas gdy W. K. (1) samodzielnie dokonywał wszystkich czynności związanych z produkcją, obróbką i dystrybucją tytoniu, a rozmowy pomiędzy nimi były jedynie wymianą doświadczeń;
- że osoby W. G., M. W., G. K., R. G., W. P. i S. S. kontaktujące się z W. K. (1) funkcjonowały w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, zaś sam W. K. (1) wspólnie z L. P., kierował tą grupą;
- rozmowy w których pojawiały się sformułowania odnośnie butów były rozmowami tylko i wyłącznie o tytoniu, podczas gdy W. K. (1) oraz R. G. w dacie zarzucanego im czynu zajmowali się sprzedażą obuwia;

II. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1. art. 7 k.p.k. i art.410 k.p.k., 366 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego polegające na przyjęciu, że:

- zeznania I. M. są jedynie linią obrony oskarżonego podczas gdy zeznania te zostały złożone spontanicznie, a nadto potwierdzają zeznania innych świadków oraz wyjaśnienia samego W. K. (1), że od 2009 roku zajmował się sprzedażą obuwia;
- rozmowy z L. P., to uzgadnianie i działanie wspólne podczas gdy były to jedynie rozmowy odnośnie sposobu zajmowania się tytoniem, na zasadzie wymiany doświadczeń życiowych;

2. art.7 k.p.k., art.366 k.p.k., art.410 k.p.k. poprzez jednostronną na niekorzyść oskarżonego ocenę zebranego materiału dowodowego, w zakresie charakteru relacji z L. P., co skutkowało uznaniem, że charakter tej znajomości odpowiadał działaniom w zakresie grupy przestępczej i uznaniem, że W. K. (1) był kierownikiem grupy przestępczej, w sytuacji gdy materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie nie pozwala na określenie, że oskarżony K. kierował zorganizowaną grupą przestępczą;

III. na podstawie art.438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierny surowy wymiar kary polegający na niezastosowaniu wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary w sytuacji pominięcia całokształtu okoliczności rzutujących na kształt i rozmiar kary w szczególności pominięciu warunków osobistych skazanego, jego sytuacji rodzinnej, a także okoliczności, że W. K. (1) przyznał się do dokonania czynu.

Podnosząc powyższe zarzuty wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie W. K. (1) od czynu zarzucanego w pkt 1 i wymierzenie kary jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3; ewentualnie
2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności; ewentualnie
3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I-wszej Instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego W. G. zaskarżyła wyrok w części dotyczącej oskarżonego tj. w punktach IV, V, VI, VII, VIII, XXXII i XXXIII, zarzucając:

- 1) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, przez uznanie, iż W. G. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych w sytuacji gdy brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na to, że W. G. miał wiedzę na temat zakresu działalności W. K. (1);
- 2) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że W. G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podjął poza składem podatkowym produkcję tytoniu w ilości co najmniej 2246 kg czyniąc z tego stałe źródło dochodu w sytuacji, gdy w sprawie brak jakiegokolwiek dowodu na uzyskiwanie przez W. G. korzyści majątkowych ze sprzedawanego przez W. K. (1) tytoniu;
- 3) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że o popełnieniu przez W. G. czynu opisanego w punkcie IV aktu oskarżenia świadczy fakt wykonywania i ostrzenia noży, co mieści się w zakresie prowadzonej przez oskarżonego działalności gospodarczej;
- 4) obrazę przepisów postępowania, a to: art.7 k.p.k. w zw. z art.410 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej oraz uznanie za niewiarygodne wyjaśnień złożonych przez oskarżonego W. G. w zakresie, w jakim nie przyznawał się on do zarzucanego mu czynu, a także na niewyjaśnieniu na czym miało polegać osiąganie przez W. G. korzyści majątkowej ze sprzedaży tytoniu;

5) naruszenie przepisów postępowania w postaci art.7 k.p.k. polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów w kierunku dowolnej, bez uwzględniania zasad doświadczenia życiowego i logiki, co doprowadziło do uznania oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa karno-skarbowego w sytuacji, gdy Sąd nie dopatrywał się najmniejszego dowodu wskazującego na osiągnięcie przez W. G. korzyści majątkowej;

6) naruszenie przepisów postępowania w postaci art.5 § 2 k.p.k. polegające na nieuwzględnieniu niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, co doprowadziło do uznania go za winnego.

Podnosząc te zarzuty, na zasadzie art.427 § 1 i art.437 § 2k.p.k. wносиła o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Radomiu.

Obrońca oskarżonego G. K. na podstawie art.425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art.444 k.p.k. zaskarżyła powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego i zarzucił mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, a polegający na ustaleniu, iż oskarżony popełnił zarzucane mu aktem oskarżenia czyny zabronione, podczas gdy zebrany materiał dowodowy i prawidłowo ustalony stan faktyczny przeczą temu wnioskowi.

2. obrazę przepisów postępowania, które miały wpływ na treść orzeczenia polegającą na naruszeniu:

- art. 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k., 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania wraz z naruszeniem zasady domniemania niewinności, poprzez wskazanie na sprawstwo oskarżonego względem zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów zabronionych, podczas gdy zebrany materiał dowodowy nie pozwala na powyższą konstatację.

Na podstawie art.427 § 1 k.p.k. i art.437 § 2 k.p.k. wносиła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów zabronionych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia.

Obrońca oskarżonego R. G. zaskarżył powyższy wyrok w pkt. XIX na korzyść oskarżonego.

Na podstawie art.438 pkt 2, 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku wyrażający się w przyjęciu, że R. G. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, zaś W. K. (1) kierował tą grupą;

II. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

- art.7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego polegającej na przyjęciu, że w 18 nagraniach występuje głos R. G. podczas gdy próbki głosu oddane do analizy nie dają pewności, że głos ten należy do oskarżonego, ponieważ materiał porównawczy był pobrany z przesłuchania podejrzanego bez konsultacji z biegłym który prowadził badania identyfikacyjne a dopiero właściwie uzyskane wypowiedzi porównawcze pozwalają na skuteczną identyfikację
- art. 7 k.p.k. w zw. z art.410 k.p.k. polegający na dokonaniu oceny zgromadzonego materiału dowodowego z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania poprzez uznanie iż z treści rozmów pomiędzy R. G. a W. K. (1) świadczą o wzajemnych powiązaniach i relacjach w ramach działania w zorganizowanej grupie przestępczej stworzonej i kierowanej przez W. K. (1) w sytuacji gdy materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie nie pozwala na określenie że takowa współpraca pomiędzy nimi była
- art.4 k.p.k. oraz art.7 k.p.k. w zw. z art.410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, polegającą na przyjęciu, że

R. G. wraz z innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstw skarbowych związanych z nielegalną produkcją i dystrybucją wyrobu akcyzowego w postaci tytoniu do palenia przy czym w okresie swej działalności grupa ta naraziła Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnych w kwocie 5 385 293 zł

- art.7 k.p.k. i art.410 k.p.k., art.366 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego polegającej na pominięciu zeznań I. M. w kontekście wieloletniej współpracy z R. G. w zakresie sprzedaży i dystrybucji obuwia.

Podnosząc powyższe zarzuty wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I-wszej Instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 25 listopada 2014r.:

I. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. K. – Kancelaria Adwokacka w R. – kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć 60/100) zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu G. K. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty: od W. K. (1) 5100 (pięć tysięcy sto) zł, od W. G. 1980 (jeden tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt) zł, od G. K. 2980 (dwa tysiące dziewięćset osiemdziesiąt) zł, od R. G. 120 (sto dwadzieścia) zł oraz wydatki poniesione w postępowaniu odwoławczym: od W. K. (1), W. G. i R. G. po 5 (pięć) zł a od G. K. 890,60 (osiemset dziewięćdziesiąt 60/100) zł.

Wniosek o sporządzenie wyroku w trybie art.457 § 2 k.p.k. złożył tylko obrońca oskarżonych W. K. (1) i R. G..

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacje złożone na rzecz W. K. (1) i R. G. na uwzględnienie nie zasługują.

Na wstępie należy wskazać, że oskarżeni W. K. (1) i R. G. zostali objęci aktem oskarżenia dotyczącym 17 (siedemnastu) oskarżonych zajmujących się nielegalną produkcją tytoniu do palenia oraz jego dystrybucją do odbiorców hurtowych i detalicznych. W ramach prowadzonego postępowania sądowego 10 (dziesięciu) oskarżonych dobrowolnie poddało się karze, zaś 7 (siedmiu) oskarżonych zostało skazanych w sprawie niniejszej. Z wymienionej siódemki wyrok został zaskarżony jedynie przez 4 (czterech) oskarżonych, zaś po utrzymaniu go w mocy przez Sąd Apelacyjny wniosek o uzasadnienie wyroku złożył jedynie obrońca oskarżonych W. K. i R. G..

Fakt, że z wymienionych 17 (siedemnastu) oskarżonych 15 (piętnastu) z nich zaakceptowało orzeczone kary nie przesądza winy oskarżonych W. K. i R. G. lecz świadczy o specyfice osądzonych przestępstw przypisanych poszczególnym sprawcom, z których część współdziałała z oskarżonymi K. i G..

Wniesione na rzecz wymienionych oskarżonych apelacje przez obrońcę adw. R. G. (2) podnoszą tożsame zarzuty – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku oraz obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść tegoż wyroku i zostaną omówione łącznie.

Kwestionując winę oskarżonych i zarzucając obrazę przepisów postępowania art.7, 410 i 366 k.p.k. apelacje nie precyzują na czym polega obraza powołanych przepisów. Apelacje nie wskazują, że zgodnie z art.366 § 1 k.p.k. przewodniczący błędnie kierował rozprawą i nie czuwał nad jej prawidłowym przebiegiem w celu wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności. Podobnie odnosząc się do obrazy art.410 k.p.k. apelacje nie wskazują jakie dowody istotne dla rozstrzygnięcia sprawy sąd pominął podczas oceny materiału dowodowego, lub na jakich dowodach, które nie zostały ujawnione w toku rozprawy oparł swoje ustalenia. Z tego względu należy uznać, że obraza wymienionych

przepisów została wskazana w apelacjach jedynie pro forma, na użytek apelacji bez wskazania ich uzasadnienia i na uwzględnienie nie zasługuje.

Natomiast obraza art.7 k.p.k. sprowadza się w apelacjach do stwierdzenia, że sąd meriti dokonał odmiennej oceny materiału dowodowego, od oceny jakiej życzyłby sobie skarżący, co spowodowało błędy w ustaleniach faktycznych, które zostały przyjęte za podstawę zaskarżonego wyroku.

Należy wskazać jednak, że apelacje zarzucając obrazę art.7 k.p.k. i błąd w ustaleniach faktycznych starają się kontestować ustalenia sądu meriti na wyrywkowym materiale dowodowym sprawy, z obrazą art.410 k.p.k., którą bezpodstawnie zarzucają sądowi.

Apelacje starają się pominąć całokształt specyfiki działania oskarżonych, których czyny były przedmiotem osądu w sprawie niniejszej oraz materiał dowodowy, który legł u podstaw uznania ich winy, sprowadzając swoje rozważania do jednego, błędnie interpretowanego, fragmentu wyjaśnień współoskarżonego L. P. oraz zeznań świadka I. M..

Cytowany przez apelację fragment wyjaśnień L. P. (k.3921) wbrew stanowisku skarżącego świadczy o współdziałaniu oskarżonych w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Przesłuchany podczas rozprawy (k.3719-3722) świadek w całości potwierdził wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego między innymi na k.2471-2472, które w sposób nie budzący wątpliwości świadczą o ścisłej współpracy z W. K. (1) w ramach prowadzonej działalności przestępczej.

O działaniu oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej świadczą nadto zeznania i wyjaśnienia J. K., M. P., D. G., M. G., R. G. i G. K. oraz treść rozmów telefonicznych prowadzonych przez oskarżonych objętych kontrolą operacyjną, wskazaną przez sąd orzekający.

Faktu kontaktów w ramach prowadzonej działalności przestępczej z L. P. i innymi oskarżonymi nie negował również oskarżony W. K. (1).

W ramach specyfiki osądzonej grupy przestępczej nie wszyscy oskarżeni kontaktowali się ze sobą wzajemnie. Sąd prawidłowo ustalił, że W. K. (1) i L. P. zajmowali się organizacją produkcji tytoniu i dlatego przypisał im funkcje kierownicze, natomiast pozostali oskarżeni to konserwatorzy maszyn do cięcia tytoniu i dystrybutorzy wyprodukowanego tytoniu, z których część współpracowała z L. P. a część z W. K. (1).

Jednym z dystrybutorów wyprodukowanego tytoniu, współpracującym głównie z W. K. (1) był również R. G.. Sąd meriti zasadnie wskazał, że okoliczność ta wynika w sposób nie budzący wątpliwości z analizy połączeń telefonicznych wykonanych przez oskarżonego w okresie od 24 stycznia 2010r. do 30 września 2010r. z współoskarżonymi W. G., W. K. (1) i J. K..

Oskarżony R. G. ma bogatą przeszłość i bogate doświadczenie kryminalne (k.3082-3083) na co zwrócił uwagę sąd orzekający (k.3869) i przez pryzmat tego doświadczenia należy oceniać jego postawę zaprezentowaną w toku rozprawy.

Jako jeden z siedemnastu oskarżonych zanegował fakt, iż w odtworzonych mu nagraniach występuje jego głos, a następnie odmówił pobrania próbek głosu do badań fonoskopijnych, dążąc do uniemożliwienia biegłemu wydania prawidłowej opinii.

Okoliczność ta jest wręcz koronnym zarzutem apelacji kwestionującej winę oskarżonego i opinię biegłego.

Taka postawa nie może być akceptowana. Nie można bowiem gloryfikować destruktywnej postawy oskarżonego, który w ten sposób chce uniemożliwić prawidłowe przeprowadzenie postępowania karnego w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej. Nie zasługuje również na aprobatę stanowisko apelacji, która w takiej postawie nie dostrzega negatywnych wzorców i stara się ją interpretować na korzyść oskarżonego.

Merytorycznie natomiast należy stwierdzić, że mimo takiej postawy biegły wydał opinię w sprawie (k.3252-3286) i stwierdził, że głos „z materiału dowodowego oraz głos R. G. z materiału porównawczego to głos należący do jednej i tej samej osoby”(k.3286). Powyższe okoliczności sąd szeroko omówił w motywach zaskarżonego wyroku (k.3890-3890v) i dokonana ocena nie zawiera błędów natury faktycznej ani logicznej. Wbrew stanowisku apelacji postawa oskarżonego potwierdza powyższe ustalenia, bowiem gdyby były one niezgodne z rzeczywistością oskarżony nie utrudniałby biegłemu wydania prawidłowej opinii i dostosowałby się do jego poleceń.

Jako koronny dowód stwierdzający o niewinności oskarżonych apelacje powołują również zeznania świadka I. M. (k.3717-3718). Należy jednak wskazać, że apelacje starają się interpretować ten dowód w oderwaniu od całości materiału dowodowego sprawy. Z treści wymienionych zeznań w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że zostały one złożone po konsultacji z oskarżonym R. G. (k.3718v) i poza stwierdzeniem, że oskarżeni zarówno G. jak i K. trudnili się handlem obuwem nic istotnego do sprawy nie wnoszą. Ze świadectwa pracy (k.3703) złożonego przez świadka wynika, że R. G. był zatrudniony w firmie (...) do 31 grudnia 2009r. Podobnie wyjaśniał oskarżony W. K. (1) (k.1525), że od marca 2009r. około roku czasu zajmował się handlem butami. Powyższe okoliczności nie świadczą jednak o tym, że oskarżeni w okresie co najmniej od stycznia 2010r. do 15 września 2010r. nie mogli prowadzić działalności przestępczej w zorganizowanej grupie zajmującej się produkcją i dystrybucją tytoniu.

Kwestionując „szyfr” rozmów prowadzonych między oskarżonymi obie apelacje nie dostrzegają przede wszystkim wyjaśnień M. G. i L. P. prawomocnie skazanych w sprawie, jak również wyjaśnień W. K. (1) (k.31), w których w sposób nie budzący wątpliwości stwierdził on, że określenia w prowadzonych rozmowach „pudełko, para butów” nie dotyczyły handlu obuwem, lecz dystrybucji tytoniu.

Tą kwestię sąd meriti przy ocenie materiału dowodowego miał na uwadze i szeroko ją omówił w kontekście całokształtu materiału dowodowego sprawy, a nie jak czyni to apelacja w kontekście tylko zeznań I. M..

Odnosząc się do kwestii prawnych związanych z działalnością zorganizowanej grupy przestępczej apelacje powołują się na orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Krakowie i na ich podstawie starają się wykazać, że oskarżeni nie działali w takiej grupie. Są to jednak również wybiórcze wnioski skarżącego zgłoszone na użytek złożonych apelacji, które nie odnoszą się do szeroko przedstawionego w tym zakresie stanowiska sądu meriti jak również do obszernego orzecznictwa Sądów Apelacyjnych w tym Sądzie Apelacyjnym w Lublinie, oraz Sądu Najwyższego.

W jednym z orzeczeń Sąd Apelacyjny w Lublinie stwierdził, że wypełnia znamiona przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej samo przystąpienie do niej i pozostawanie w jej strukturze, choćby bez pełnienia funkcji czy wykonywania zadań. Strona podmiotowa tego formalnego przestępstwa obejmuje obie odmiany umyślności, zatem wystarczające jest, że sprawca ma świadomość istnienia grupy, akceptuje jej cele przestępcze i godzi się by je realizowano (wyrok SA w Lublinie z dnia 4 października 2005r., II AKa 194/05, LEX nr 166008).

Natomiast oprócz orzeczeń cytowanych przez apelacje, Sąd Apelacyjny w Krakowie wyraził pogląd, że nie jest wymagana specjalna wewnętrzna struktura organizacyjna ani niezmienny skład, ani określony stopień zorganizowania grupy, jak szczegółowe określenie zasad przynależności, staż członkowski, sankcje za wystąpienie przeciw dyscyplinie (wyrok SA w Krakowie z dnia 19 grudnia 2003r., II AKa 257/03).

Podobnie Sąd Najwyższy w jednym z najnowszych orzeczeń stwierdził, że dla odpowiedzialności z art.258 § 1 k.k. nie jest konieczna wiedza sprawcy o szczegółach organizacji grupy, zaś znamiona przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej wypełnia samo przystąpienie do niej i pozostawanie w jej strukturach z gotowością do popełnienia przestępstw (lub przestępstwa), dla których ta grupa została stworzona (wyrok SN z 28 marca 2014r., III KK 443/13, LEX nr 1458680). Sąd Apelacyjny w składzie orzekającym w pełni podziela powyższe poglądy prawne.

Z odtworzonych rozmów telefonicznych z oskarżonym W. K. (1) i innymi współoskarżonymi, na które wskazał sąd meriti w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że R. G. wiedział, iż są to osoby zajmujące się produkcją i dystrybucją tytoniu, akceptował ten fakt i sam tą dystrybucją również się zajmował. Okoliczność, że sąd uniewinnił oskarżonego

z dokonania czynu zarzucanego w pkt X z przyczyn określonych w art.19 ust. 1 pkt 4 ustawy o policji nie świadczy o tym, że oskarżony nie brał udziału w zorganizowanej grupie przestępczej.

Natomiast oskarżony W. K. (1) nie krył swojej roli jako osoby zajmującej się produkcją tytoniu i poszukującej dystrybutorów wyprodukowanego tytoniu.

Powyższe kwestie sąd pierwszej instancji prawidłowo przeanalizował zgodnie z wymaganiami art.7 k.p.k. i w przeprowadzonej ocenie materiału dowodowego Sąd Apelacyjny nie stwierdził błędów natury faktycznej lub logicznej.

W tych warunkach prezentowana przez apelację odmienna ocena materiału dowodowego, która nie uwzględnia wszystkich zgromadzonych dowodów, nie świadczy o tym, że sąd orzekł w sprawie w wyniku błędu w ustaleniach faktycznych i na uwzględnienie nie zasługuje.

W ocenie Sądu Apelacyjnego również orzeczone wobec oskarżonych kary nie mogą być uznane za niewspółmiernie surowe. Wprawdzie z grona 17 (siedemnastu) oskarżonych tylko wobec W. K. i R. G. sąd orzekł bezwzględne kary pozbawienia wolności, lecz prawidłowo wskazał, że oskarżeni byli wielokrotnie karani a przypisanych przestępstw dokonali w czasie próby w ramach warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia w całości orzeczonych poprzednio wieloletnich kar pozbawienia wolności.

Zgodnie z wnioskiem obrońcy Sąd Apelacyjny dołączył do sprawy niniejszej akta II K 847/12 Sądu Rejonowego w Radomiu oraz teczkę dozoru kuratora dotyczące W. K. (1). W przeciwieństwie do stanowiska apelacji wymienione akta nie uzasadniają zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary. Wskazują one bowiem na to, że oskarżony podjął ponowną działalność przestępczą nie tylko w okresie próby warunkowego przedterminowego zwolnienia, ale również w toku toczącego się postępowania karnego o bardzo groźne społecznie przestępstwa. Taka postawa świadczy o lekceważeniu przez oskarżonego porządku prawnego oraz o tym, że dotychczas orzeczone kary nie spełniły wobec niego pożądaných celów zapobiegawczo-wychowawczych.

Biorąc pod uwagę całokształt omówionych okoliczności i podzielając stanowisko sadu pierwszej instancji, wobec nie stwierdzenia uchybień uwzględnianych z urzędu, Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

Orzeczenie odnośnie kosztów sądowych za drugą instancję uzasadniają art.627 i 636 § 1 k.p.k.